

LBRIS

We know
books

Ionuț Cojocaru

Colonizatori în colonie

Alexandria
Publishing House

Este istoric, dar și un excelent dascăl, care, cu multă generozitate, împărtășește tot ceea ce știe. Și o face cu blândețe, de parcă nu ar vrea să te pună într-o situație stânjenitoare, dacă te simte că nu știi anumite lucruri.

În spatele lui Ionuț se află, și la propriu și la figurat, multe cărți. Cărți din hârtie, cărți cu coperti tari, între care se ascunde povestea. Pe care el o dă mai departe. O parte dintre cărți sunt ale lui, adică scrise de el. Cred că de aceea a și dorit să adune toate scrierile lui de pe cristoiublog.ro într-o carte, pentru ca acestea să dăinuie. Ce este depozitat în spațiul virtual, poate să dispară într-o clipă. În ziua și la ora la care scriu a căzut o rețea și activitatea pe Facebook (inclusiv aplicația Messenger), WhatsApp și Instagram este blocată. Trec peste disperarea celor care comunică intensiv pe aceste aplicații și îmi imaginez că, într-o bună zi, cineva are o hachiță și face să pice toate site-urile. Nu spuneți că nu există așa ceva, în 2020 puteam jura că nu se există să existe ceea ce am trăit și încă trăim.

Dacă ai cărțile în bibliotecă, nu te afectează, știi că îți găsești creațiile acolo. Desigur, le poți salva și pe un suport electronic, dar o carte a fost, este și rămâne nemuritoare.

Cora Muntean

Cuprins

Prefață – Ion Cristoiu	
Un Înalt Reprezentant al disciplinei	
<i>Istoria în publicistica social-politică</i>	5
Grija UR pentru comuniști	25
Referendumul președintelui.....	29
Turnul Babel al lui Dumnezeu, Ierusalimul	33
Augustin Lazăr salvat de incompetența CNSAS.....	41
Fluctuațiile politico-economice din Balcani și alegerile europarlamentare	45
De procurori nici revoluțiile nu scapă.....	51
Jocul dublu al lui Victor Ponta	57
Klaus Iohannis, majordomul Consiliului European, la el acasă	63
Cum a pierdut Erdoğan alegerile din Istanbul.....	69
Succese vremelnice	74
Cum a reușit PSD să revigoreze dreapta.....	79
Între ură și iubire cu gândul la schimbarea Constituției	85
Ce rămâne în urma lui Dragnea	91
Relațiile greco-turce la 100 de ani de la război	96
Erdoğan pierde și Istanbulul	103
Oportunitatea oportuniștilor	107
Prioritate – ororile comuniste	112
De la lovitura de stat la rachetele S-400	118

O familie vrea să candideze la Președinție	123
Călin Popescu Tăriceanu, beneficiarul all inclusive al PSD.....	128
Declarațiile președintelui	134
Politică prin șantaj.....	139
Actori politici sau politica actorilor.....	142
De la regizori la actori gen Cumpănașu.	
Utilitatea traseismului politic.....	146
Între Centenar și Tratatul de Pace	151
Fâsul Alexandru Cumpănașu	155
Duplicitatea securistului care condamnă comunismul	159
Sloganul președintelui	163
Umilire și toleranță.....	167
Izvorul păcii turcești	172
De ce l-a reevaluat Trump pe Erdoğan	176
Viorica Dăncilă.	
De la ping-pong la mersul pe bicicletă	181
Există învinși și învingători?.....	185
Sacrificatorii nației.....	189
La pas împotriva PSD	194
Turcia a pus cruce diplomației române sub privirile secretarului de stat pentru culte.....	198
Cu politicieni mediocri nu vom putea nicicând performa un sistem de educație	202
Raporturile de vasalitate – o caracteristică a spațiului balcanic	206
Revoluția – între asumare și populism	211
Canalul Istanbul schimbă Convenția de la Montreux. Ce strategie are România?	218

Educația a fost odată	224
Ministrul, Educația și Cercetarea.....	230
Spectacolul spectatorului de la minister	234
Care este rolul legii în România?	239
Pe când asumarea răspunderii pe gafele miniștrilor?	244
Săptămâna orbilor	249
Din PSD nu se mai pleacă. Se revine!	255
Viziunea politică și educația fără tradiție a PNL.....	264
Ce caută Turcia în Siria?	269
Sultanul care a încurcat papucii în drum spre Moscova	273
Există ceva rațiune în acțiunile președintelui din ultima lună?	278
Între grija de OM și cea a alegerilor	283
Klaus Iohannis fără rușine	288
Ce mai face Klaus Iohannis în criză?	292
La ce ne folosește Klaus Iohannis?	299
Șomerii lui Klaus Iohannis	305
Klaus Iohannis, un președinte mercenar	309
De când un sparanghel este mai important ca o viață de român?	312
Unde este normalitatea din România Normală?.....	316
100 de ani de la Trianon în mandatul lui Klaus Iohannis	321
Rolul presei în promovarea guvernului	326
Cum ar fi ca președintele să simtă românește?.....	331
Lupta statului cu statul	336
Istoria PNL sau PNL istoric?	341

Deviaționismul de țară	346
Trecutul românilor între tragedie și farsă	349
„Prostia” scuzabilă a lui Klaus Iohannis.....	353
Sfânta Sofia din nou Moschee	357
Marcel Ciolacu, un mic Hrușcirov de România	362
Din România Educată – anularea olimpiadelor naționale și internaționale.....	366
Libia – sub interesele prietenilor	370
După transformarea Sfintei Sofia în moschee, urmează reinstaurarea Califatului?	374
A transformat România cinci moschei în biserici?.....	380
Sabia – simbolul păcii islamice	385
Constantinopolul va fi cucerit. Binecuvântat va fi comandantul care îl va cucerii și binecuvântate vor fi trupele lui – Profetul Muhammed	386
Victor Ponta și Robert Negoiță în lupta cu ciurma colorată	392
Nu poți lua libertatea cuiva fără să ți-o pierzi pe a ta.....	397
Cu voia lui Allah, renașterea Sfintei Sofia va fi mesagerul eliberării Al-Aqsa!	403
Într-o zi, riscând, poți să rămâi fericit pe viață!	412
Unde va duce conflictul greco-turc?.....	417
Monica Anisie. De la problemele ei cu gramatica la problemele noastre cu școala	422
Când se obișnuiește și K. Iohannis cu lucrurile mai puțin plăcute?	426
Cum înțelege Klaus Iohannis diplomația	431

Iar s-a salvat Bucureștiul de PSD	436
Cauzele conflictului azero-armean	441
De ce creștinii nu sunt protejați de Secretariatul de Stat pentru Culte? De ce tace Victor Opaschi?.....	450
Cele două Românii.....	456
Fascismul și nazismul sunt la voi!.....	461
Klaus Iohannis: În același timp, începe campania electorală	465
De la anularea Olimpiadelor la anularea Tezelor sau de la Impuneri la Sancțiuni	470
Are Klaus Iohannis discernământ?	473
Departate s-a făcut tot mai departe. Bilanțul lui Ludovic Orban	478
Orban de România și logica UE	482
Îndrăzniți să simțiți românește! Să vă bucurați de ziua națională fără restricții!.....	483
Cine are interesul ca în Nagorno-Karabah să fie pace?.....	488
Înghetuțul lui Cițu, cu girul lui K. Iohannis	493
Criminalul Putin, europeanul Erdoğan și binefăcătorul Biden	496
Ce vrem cu România?.....	501
Postfață – Cora Muntean.....	505

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Alexandria Publishing House

Str. Mihai Viteazu, nr. 23, Suceava, 720059

alexandriapublishinghouse@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COJOCARU, IONUȚ

Colonizatori în colonie / Ionuț Cojocaru. - Suceava :
Alexandria Publishing House, 2022
ISBN 978-606-8793-45-0

Un Înalt Reprezentant al disciplinei.
Istoria în publicistica social-politică

(Prefață)

Pe 2 octombrie 2017, în cea de a doua călătorie a mea la Volgograd, pentru a fi martor la ceremonia reînhumării soldaților români morți în campania din Est, ajutat de fostul ambasador în Federația Rusă, Vasile Soare, am făcut rost de la Autoritățile locale de o mașină cu șofer și am luat la rând toate locurile semnificative pentru celebra Bătălie de la Stalingrad.

Era duminică după-amiază.

Ceremonia de la Rossoška avusese loc de dimineață. Am lansat membrilor delegației invitația de a merge cu mine pentru a vedea ceea ce nimeni dintre noi n-ar fi avut prilejul de a face în viața asta pământească dacă nu ar fi fost Ceremonia:

Locuri, monumente, ruine intrate în Istoria Lumii.

Aveam trei locuri în mașină. Delegația noastră era alcătuită din politicieni, jurnaliști, istorici. Dintre toți, s-a oferit să mă însoțească doar Ionuț Cojocaru.

Pe Ionuț Cojocaru îl știam și-l apreciam în ipostaza de Turcolog. După 1989, Școala românească de Turcologie s-a destrămat. Marea Școală românească de Turcologie, una dintre cele mai mari din Europa.

Pe Ionuț Cojocaru îl cunoscusem la Biblioteca Academiei, într-o împrejurare despre care nu-mi amintesc

prea multe. Aflând că e Turcolog, l-am invitat la o discuție, sub Dudul din parc, despre NeoOtomanismul lui Erdoğan. Fusesem de două ori la Constantinopol (așa-i spun eu Istanbulului!), preocupat de Căderea Bizanțului, și mă surprinsese campania de regăsire a gloriei Otomane, retezate de Atatürk.

Am descoperit în cursul discuției cu Ionuț Cojocaru nu numai un specialist în Istoria relațiilor româno-turce (studiase în Arhivele de la Constantinopol), dar și un fin observator al vieții social-politice din Turcia lui Erdoğan. Eram interesat la vremea respectivă, cum sunt interesat și azi, de politica angajată de președintele turc în regiune și în lume sub faldurile trecutului glorios întruchipat de Imperiul Otoman. Proclamarea Republicii de către Atatürk a însemnat și ruperea brutală a Turciei moderne de Trecutul Otoman. Da, dar acest trecut a rămas în sufletele turcilor ca un zăcământ de mândrie națională.

Erdoğan exploatase acest zăcământ în scopurile politicii sale de transformare a Turciei în Mare Putere Regională. Interesul meu avea și are un temei în concepția că prezentul unui Popor poate fi înțeles doar prin raportarea la trecut. De fiecare dată când l-am întrebat despre întâmplările din Turcia, Ionuț Cojocaru mi-a dat răspunsuri în care se dezvăluia nu doar Istoricul. Se dezvăluia și ceea ce eu numesc Istoricul Clipei, comentatorul prezentului social-politic în desfășurare.

Gestul de la Stalingrad mi-a întărit bănuiala că Ionuț Cojocaru e un Istoric dublat de un Istoric al Clipei. Ca Istoric el n-avea printre preocupări Stalingradul, Războiul din Est în general.

De ce mă însoțea?

Pentru că era curios.

Pentru că vedea în mersul la locurile și monumentele Stalingradului o experiență intelectuală. Ceilalți membri ai Delegației se înfundaseră prin cârciumi. Era și asta o experiență. Dar n-o egala, de exemplu, pe cea de a surprinde la fața locului linia până la care ajunsese Armata lui Paulus, desemnată acum de un șir de machete de tancuri.

Aruncând o privire dincolo, vedea printre copaci apa Volgăi. Ce aproape era Volga pentru nemți!

Și cât de departe era ea în realitate!

Cum a început să colaboreze Ionuț Cojocaru la cristoiblog.ro

La un moment dat, Ionuț Cojocaru a început să publice pe cristoiblog.ro comentarii dedicate vieții social-politice de la noi. Nu de puține ori s-a ocupat – tot în scris – de diferitele evenimente și întâmplări din Turcia, toate având drept personaj central pe Erdoğan. Nu-mi mai amintesc cum s-a ajuns la această colaborare. Mai mult ca sigur eu am avut inițiativa.

Sesizând în textele postate pe rețelele sociale, talentul de condeier, i-am propus să colaboreze la cristoiblog.ro. Am parcurs la vremea respectivă fiecare text trimis de Ionuț Cojocaru în vederea publicării. Așa procedez din 1974 încoace, de când am devenit întâia oară în viață responsabil de textele care urmau să intre în contact cu publicul. Nu pentru a le cenzura, ci pentru a ști ce se publică în revistă și, mai ales, pentru a-l ajuta pe autor prin răceala privirii străine, benefică unui text, pentru că aparține altcuiva decât autorul.

Fiecare text semnat de Ionuț Cojocaru m-a încântat și m-a interesat și ca simplu cititor. Pentru că fiecare îmi confirma intuiția inițială.

Ionuț Cojocaru este un publicist de excepție.

Ionuț Cojocaru și-a strâns într-un volum textele de pe cristoiblog.ro. Și m-a rugat să-i fac o prefață. Om serios cum mă știu, i-am citit cartea alcătuită din textele publicate pe cristoiblog.ro de-a lungul timpului. Fiind vorba de toate textele citite, de fapt recitite, unul după altul, cu creionul în mână, atent la notele definitorii ale ansamblului, mi-am putut face o imagine de cronicar al cărții.

Am citit volumele de publicistică ale lui I.L. Caragiale, Tudor Arghezi, Ion Vinea, Mihail Sadoveanu încredințat că, la fel ca în cazul scriitorilor, putem descoperi la publiciști trăsături definitorii, care-i despart pe unii de alții. Mă refer, desigur, la publiciști, indiferent că aceștia sunt scriitori, artiști, savanți sau ziariști. Orice personalitate dintr-un domeniu poate face publicistică. Evident, dacă are talent pentru asta. Articolele de gazetă pur și simplu (știri, note, relatări) nu pot fi strânse într-o carte. Ele chiar sunt efemere. Cele de publicistică sau de reportaj au șansa reunirii între copertile unei cărți prin ideile generale, prin elementele literare conținute de text. Dacă există, desigur.

Lectura cărții lui Ionuț Cojocaru m-a convins că ne aflăm în fața unui publicist. Ionuț Cojocaru e de profesie istoric. E autorul unor cărți și a unor studii în domeniu.

Este un istoric care face publicistică?

Este un publicist care apelează la Istorie?

Cred mai degrabă că e vorba de un publicist care nu

uită totuși că profesia sa e Istoria.

Chiar din debut să observăm că Ionuț Cojocaru e depotrivă un publicist pur și simplu și un istoric care face publicistică. Istoricii sunt deseori prezenți în publicistică. Ei se aventurează dincolo de granița propriei profesii doar pentru a semna articole dedicate unei aniversări, pentru a interveni în rezolvarea unei probleme ținând de interesul istoricilor. Pot face mare caz de ponderea Istoriei în manualele școlare sau de paragina în care se găsește cutare monument.

Doar atât.

După care se întorc în cetatea studiului.

Partide, lideri politici, guverne și demnitari îi interesează doar în măsura implicării acestora într-o decizie privind cercetarea de istorie.

Cu Ionuț Cojocaru lucrurile stau altfel. El a semnat constant un comentariu social-politic. Ține pe cristoiblog.ro. Tv o pastilă video consacrată actualității social-politice.

Educația – domeniu vital al societății noastre

Asemenea oricărui publicist care se respectă, autorul are teme, obsesii, încâpățănări și stil.

Dintre toate slăbiciunile regimului Iohannis – despre care scrie – el se oprește, considerând-o cea mai gravă, asupra dezastrului din Educație.

Prin Educație Ionuț Cojocaru înțelege mult mai mult decât învățarea prin școală. Înțelege un nivel de cultură al întregii populații; înțelege o presă care cultivă bunul-gust, lectura, verificarea critică. Cu acest înțeles Educația rămâne o condiție esențială pentru dezvoltarea unei țări, pentru afirmarea unei națiuni:

„Mă număr printre cei care consideră educația ca fiind domeniul vital al societății noastre, singura soluție de a stopa declinul societății de azi.”

Astfel convins, Ionuț Cojocaru duce o campanie cruntă împotriva Monicăi Anisie, ministrul agramat al Educației, face praf Programul România educată al lui Klaus Iohannis, intervine revoltat ori de câte ori se decide ceva prost în materie de școală.

Alegerile, mai ales cele prezidențiale, îi dau lui Ionuț Cojocaru prilejul de a semnala o altă slăbiciune a românilor:

Opțiunea electorală bazată pe emoție și nu pe rațiune.

De aici, un tic postdecembrist, sesizat de autor:

„Ca la fiecare alegere de președinte de după 1990, românii trăiesc în seara anunțării câștigătorului un moment euforic bazat doar pe utopie. La fel ca și până acum, dezumflarea speranțelor lor se va produce abrupt!”

Slăbiciunea în plan electoral ține de o slăbiciune mai amplă, de psihologie a poporului român:

„Suntem țara în care percepțiile constituie fundamentul pe care societatea își creionează opiniile. Se construiesc iluzii pentru a trăi deziluzii.”

Într-adevăr, istoria postdecembristă poate fi văzută și ca o succesiune blestemată de iluzii și deziluzii. Pe cât de mari sunt iluziile angajate în votarea unei persoane, a unui partid, pe atât de mari sunt deziluziile, ivite la scurt timp după alegeri.

Deziluziile izvorăsc din iluzii. Dacă votul ar fi rațional, definit prin prudență, românii nu s-ar aștepta la minuni de la Noul Regim. Și n-ar mai fi deziluzionați. Deziluziile sunt rodul exclusiv al iluziilor.

Ca orice publicist de talent, Ionuț Cojocaru are un stil propriu. Acesta se definește prin născocirea unor formulări polemice memorabile, ascunzând o ironie fină, dar mușcatoare. Ca de exemplu:

„Avem un președinte care vorbește în concluzii.”; „În fond, ciclic, românii se bucură la fiecare rând de alegeri și se întristează după câteva săptămâni, când își dau seama că schimbarea visată nu este chiar așa cum au crezut ei.”; „Membrii social-democrați ne demonstrează pe zi ce trece că știu să distrugă un partid.”; Cu siguranță, el, Cumpănașu, este singurul unchi îndurerat din România. Atât de îndurerat, încât intră în cursa prezidențială”; „Dorința de a fi alături de fiecare român se lovește de faptul că nu fiecărui român îi convine să-i fie alături Viorica Dăncilă.”; „România este o țară normală condusă de oameni anormali.”

Trecutul ca autoritate de lucru judecat

Istoria este invocată în publicistică de mulți autori. Cu sau fără pregătire de istorici. Având drept temei adevărul că Trecutul se repetă în întâmplările din Prezent, chiar dacă în forme diferite, și că astfel reprezintă o lecție pentru cei de azi, mulți publiciști fac trimiteri la evenimente din trecut pentru ca lectorul să înțeleagă mai bine semnificațiile evenimentelor din actualitate, invocă personaje din trecut pentru a le arăta celor din prezent cum au procedat înaintașii în împrejurări asemănătoare. Trecutul folosește publiciștilor și nu numai lor, ci și politicienilor, ca autoritate de lucru judecat.

Personajele din trecut sunt cunoscute azi cu o anumită imagine, bună sau rea. Ștefan cel Mare e Înțeleptul.

Mihai Viteazul e Viteazul, Ferdinand e Unificatorul. Știm cu toții că Alexandru Ioan Cuza beneficiază de imaginea unui conducător patriot, care a făcut reforme, care a întemeiat statul român modern. Prin urmare, Alexandru Ioan Cuza poate servi drept modelul la care publicistul îi raportează pe liderii politici de azi. Fie pentru a-i lăuda, fie pentru a-i critica. Ionuț Cojocaru convoacă și el Trecutul în folosul Presentului. Mai întâi pentru a judeca Presentul din perspectiva Trecutului:

„Istoria ne dovedește că liderii politici adevărați, cei care rămân pozitiv în istorie, sunt aceia care au acționat cu tact, cu răbdare, cu o strategie bine conturată. Fără populisme, cu idei izvorâte din cercetare. Generația de la 1848 a fost urmată de o alta care a dus mai departe ideile revoluției franceze. România a avut șansa că generațiile Unirii și-au dorit să facă România Mare! Pentru acest scop nobil au avut o strategie, au crezut și au demonstrat că, atunci când lupti pentru un țel, se poate! După terminarea studiilor, românii nu au rămas la Paris, la Berlin sau la Viena, ci au venit în țară să facă o țară ca în occident.”

Dacă ar rămâne la invocarea Istoriei pentru a mostra prezentul, Ionuț Cojocaru nu s-ar deosebi de mulți alți publiciști de ieri și de azi. Mihai Eminescu și-a făcut un stindard din raportarea Presentului la Trecut în defavoarea Presentului. Ionuț Cojocaru merge însă mai departe cu folosirea Trecutului pentru a judeca Presentul. Trecutul e pus la lucru pentru lămurirea unor evenimente din prezent. Cum multe din evenimentele de azi sunt o repetare în linii mari a unor evenimente din trecut, lămurirea unor evenimente actuale nedumeritoare înlesnită de referirea la trecut.

Pentru a-l lămuri pe cititor asupra unui fapt ce ar putea trece drept o ciudățenie – relațiile deosebite ale Turciei lui Erdoğan cu Federația Rusă a lui Putin, autorul convoacă imediat Istoria pentru a semnala că „o astfel de apropiere a mai existat”.

Cea de acum nu e, așadar, o noutate.

Deseori, Ionuț Cojocaru examinează un eveniment din trecut, ale cărui urmări sunt deja știute, pentru a avertiza asupra urmărilor posibile ale unui eveniment asemănător din prezent:

„Imediat, președintele american s-a grăbit să anunțe pe Twitter că Erdoğan a salvat Pacea, lui rămânând doar să-i mulțumească.

Unde mai găsim un asemenea episod în istorie?

Acordul de la München din 1938. Miniștrii de atunci ai Franței și Marii Britanii au fost aclamați ca salvatori ai păcii pentru că sacrificaseră Cehoslovacia de dragul păcii. Că Hitler le promisese că dacă-l lasă să ia Cehoslovacia, el nu mai are alte pretenții.”

Punerea la lucru a pregătirii de istoric nu se rezumă doar la atât.

În definitiv, evenimente și oameni din trecut pot fi invocate și de un publicist care nu e și un istoric de meserie. Date despre trecut se învață la școală și, mai nou, se găsesc pe Wikipedia. Ionuț Cojocaru se vrea în publicistică un Înalt Reprezentant al disciplinei Istoria. Trecutul trebuie să fie pentru Present o școală. De aceea autorul consideră drept cea mai mare greșală a unui politician să nu știe Istorie cu ochii închiși. El nu-și imaginează, de exemplu, un europarlamentar român care să nu știe cum s-a clădit România:

„Ar fi fost util ca europarlamentarii noștri să înțeleagă cum s-a clădit România. Să-și înțeleagă propria istorie, cu bune și mai puțin bune, cu emoțiile rezultate în urma Păcii de la Paris și cu entuziasmul unirii și afirmării identității naționale. Cum se poate raporta un europarlamentar român la propria țară dacă nu-i cunoaște evoluția?”

Autorul crede atât de tare că Trecutul trebuie să fie Carte de învățătură pentru politicienii postdecembriști, încât le cere acestora să urmeze un curs de Istoria românilor:

„De aceea este bine să știm, să cunoaștem, să învățăm! Să nu uităm, să nu repetăm trecutul. Să condamnăm derapajele autoritare. Să înțelegem ce înseamnă putere colonizatoare și să fim atenți la suveranitatea și drepturile noastre. Dar pentru acest deziderat toți politicienii ar trebui să facă un curs de istoria românilor cel puțin. Să știe cine sunt, de unde vin și ce reprezintă!”

Într-un alt loc Ionuț Cojocaru menționează și ce ar trebui să învețe politicienii la acest Curs:

„Ca români, ne-am croit un drum spre consolidarea tuturor românilor într-un singur stat. Nu a fost simplu. Pentru acest scop au murit milioane. Avem un trecut din care ne putem trage seva. Ne poate inspira, ne poate oferi modele.”

Istoric de meserie, e normal ca Ionuț Cojocaru să confere breslei puteri ieșite din comun. El cere, de exemplu, ca Președintele României să-și ia consilieri istorici:

„Într-o epocă a tehnologiei când majoritatea este preocupată doar de viitor, pierdem din vedere trecutul. Or trecutul este fundamentul identității noastre. Specialiștii de la Harvard au ajuns la concluzia că un președinte de

stat are nevoie de consilieri istorici specializați în istoria statelor lumii. Pe baza expertizei acestora, președintele poate decide în consecință de cauză, și nu pe baza instinctelor sau intereselor unor grupuri. Pentru că istoria este magistra vitae!”

Nu numai politicienii, dar și diplomații trebuie să cunoască Istorie. A României, dar și a țărilor unde sunt acreditați:

„Pentru multe dintre cele de mai sus este obligatoriu ca un diplomat să cunoască istorie. Nu doar a României. Să aibă expertiză și istorică. Cultura și educația sunt elementele ce, obligatoriu, se împletesc cu diplomația pentru a crea rezultate optime!

Din păcate, nu am văzut o preocupare la MAE legată de faptul că nu are specialiști (în câteva cazuri foarte puțini) pe Serbia, Bulgaria, Turcia, Ungaria, Ucraina sau Federația Rusă. Cu alte cuvinte, nu au crescut o generație care să le cunoască istoria și să le vorbească limba. Să creze punți de colaborare cu vecinii noștri.”

Principala lecție dată Prezentului de Trecutul românesc se dovedește – în concepția lui Ionuț Cojocaru – lupta pentru identitate națională:

„România este o națiune care s-a construit în timp, cu multă trudă, cu mulți pași înapoi, cu suferințe multiple, dar și cu realizări. Realizările individuale centrate în jurul ideii de națiune au contribuit decisiv la propășirea societății. De la iluminism la făurirea statului național modern, de la obținerea Independenței la România Mare sunt evenimente prin care elita românească a contribuit la ceea ce avem azi (chiar dacă nu am reușit să păstrăm ceea ce am realizat în 1918), la ceea ce ne oferă statul azi:

o identitate!”

Conștiința identității naționale înseamnă însă asumarea demnității naționale. O mare parte din textele istoricului Ionuț Cojocaru sunt muștrări ale politicienilor postdecembriști, pentru că, spre deosebire de marii politicieni din trecut, nu se străduiesc să afirme în UE și NATO o Românie cu o identitate proprie:

„Ca și celelalte state din lume, comparativ cu cele din aria noastră geografică, ne-am luptat cu destinul, încercând să intrăm și noi în clubul lumii occidentale. România nu are mentalitatea de Imperiu. Nu a fost stat colonizator! Cu toate acestea suntem în NATO și UE, dar nu avem tăria de a fi noi.”

Afirmarea demnității naționale a fost boicotată – spune Ionuț Cojocaru – de o campanie pe termen lung, bine ticluită, pentru a li se inocula românilor o mentalitate de slugi:

„De prea mult timp românilor li s-a inoculat ideea că sunt slabi, că nu au o istorie cu modele, că suntem o națiune care tot timpul a plecat capul, iar străinii, fie ei ruși, turci, germani sau alții, ne-au sacrificat în jocurile lor politice.”

Identitatea națională a fost pusă la îndoială și prin rescrierea Istoriei, astfel încât marile personalități ale trecutului românesc să nu mai fie modele pentru generațiile de azi:

„Azi putem observa că, după 1990, toate valorile naționale au fost criticate, s-au pus sub semnul întrebării realizările lor. Prin marginalizarea istoriei în școli, fără o cultură temeinică, în lipsă de cunoștințe, mulți au crezut că Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Iorga sau Titulescu

nu au fost români neaoși sau au fost oamenii unora sau ai altora. În anii '50, istoria a fost rescrisă în așa fel încât să reiasă că doar rușii au fost cei care ne-au ajutat în comparație cu occidentul. Azi se predă istoria României în context european. Faptul că avem zeci de modele de la care ne-am putea inspira nu reprezintă nimic pentru clasa noastră politică, superficială.”

Pe fondul unei Educații catastrofale, românii au ajuns să creadă asta. Mai ales că s-a apelat și la o falsificare flagrantă a Istoriei naționale:

„De aceea, am ajuns în punctul în care, involuntar, mulți dintre români își fac autocritica, se scuză, se simt stânjeniți în fața unor străini. Evident, cei care au citit și citesc istoria reală, găsesc suficiente momente în care unitatea românilor a realizat lucruri concrete. Nu întâmplător, am dat culturii universale foarte multe valori, majoritatea necunoscute încă de tânăra generație.”

Principala cauză a slugărniceii trebuie căutată în neglijarea Istoriei naționale în școală, în presă, în societate:

„Nu ne ridicăm la înălțimea înaintașilor noștri, suntem ruși de trecut, nu mai există un interes real pentru propria noastră istorie, nu găsim o preocupare pentru istoria prin filme, documentare. Elevii din ziua de azi știu mai bine când este ziua Statelor Unite sau a Franței decât a României!”

Politicienii ar trebui să urmeze un Curs axat pe lupta românilor

Ionuț Cojocaru crede însă că trecutul nostru ar trebui să le dea politicienilor de azi sentimentul mândriei naționale, lipsa de complexe față de politicienii altor țări,